

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U PULI-POLA
Kranjčevićeva 8,52100 Pula-Pola

Poslovni broj P-941/2019-53

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Puli-Pola, po sutkinji Tamari Dagostin Mušković, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Marine Cvitković, OIB 59057401054, Umag, Seget, Rožac 14, koju zastupa punomoćnik Josip Valić, odvjetnik u Puli, protiv tuženika Privredne banke Zagreb d.d., OIB 02535697732, Zagreb, Radnička cesta 50, kojeg zastupaju punomoćnici iz odvjetničkog društva Leko i partneri, odvjetnici u Zagrebu, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne rasprave zaključene 9. rujna 2026. u prisutnosti punomoćnika tužiteljice i zamjenika punomoćnika tuženika, 29. rujna 2026. objavio i

p r e s u d i o j e

I. Odbija se, kao neosnovan, glavni tužbeni zahtjev tužiteljice koji glasi:

„Nalaže se tuženiku da isplati tužiteljici iznos od 4.591,93 EUR, po osnovi preplate na temelju ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, zajedno sa zateznim kamatama, a koje kamate teku:

- na iznos od 44,42 EUR počev od 31.8.2007. godine do isplate;
- na iznos od 44,41 EUR počev od 30.9.2007. godine do isplate;
- na iznos od 44,40 EUR počev od 31.10.2007. godine do isplate;
- na iznos od 44,39 EUR počev od 30.11.2007. godine do isplate;
- na iznos od 44,38 EUR počev od 31.12.2007. godine do isplate;
- na iznos od 44,37 EUR počev od 4.2.2008. godine do isplate;
- na iznos od 77,43 EUR počev od 29.2.2008. godine do isplate;
- na iznos od 77,42 EUR počev od 31.3.2008. godine do isplate;
- na iznos od 77,41 EUR počev od 30.4.2008. godine do isplate;
- na iznos od 77,40 EUR počev od 31.5.2008. godine do isplate;
- na iznos od 77,39 EUR počev od 30.6.2008. godine do isplate;
- na iznos od 79,57 EUR počev od 31.7.2008. godine do isplate;
- na iznos od 79,56 EUR počev od 31.8.2008. godine do isplate;
- na iznos od 79,54 EUR počev od 30.9.2008. godine do isplate;

na iznos od 79,53 EUR počev od 31.10.2008. godine do isplate;
na iznos od 79,52 EUR počev od 30.11.2008. godine do isplate;
na iznos od 79,50 EUR počev od 31.12.2008. godine do isplate;
na iznos od 79,49 EUR počev od 31.1.2009. godine do isplate;
na iznos od 79,48 EUR počev od 28.2.2009. godine do isplate;
na iznos od 79,46 EUR počev od 31.3.2009. godine do isplate;
na iznos od 79,44 EUR počev od 30.4.2009. godine do isplate;
na iznos od 79,43 EUR počev od 5.6.2009. godine do isplate;
na iznos od 79,41 EUR počev od 30.6.2009. godine do isplate;
na iznos od 77,23 EUR počev od 4.8.2009. godine do isplate;
na iznos od 77,21 EUR počev od 31.8.2009. godine do isplate;
na iznos od 77,19 EUR počev od 30.9.2009. godine do isplate;
na iznos od 77,17 EUR počev od 31.10.2009. godine do isplate;
na iznos od 77,16 EUR počev od 30.11.2009. godine do isplate;
na iznos od 77,14 EUR počev od 31.12.2009. godine do isplate;
na iznos od 79,26 EUR počev od 31.1.2010. godine do isplate;
na iznos od 79,24 EUR počev od 28.2.2010. godine do isplate;
na iznos od 79,22 EUR počev od 6.4.2010. godine do isplate;
na iznos od 79,20 EUR počev od 30.4.2010. godine do isplate;
na iznos od 79,18 EUR počev od 4.6.2010. godine do isplate;
na iznos od 79,15 EUR počev od 5.7.2010. godine do isplate;
na iznos od 79,12 EUR počev od 6.8.2010. godine do isplate;
na iznos od 79,10 EUR počev od 6.9.2010. godine do isplate;
na iznos od 79,07 EUR počev od 13.10.2010. godine do isplate;
na iznos od 79,05 EUR počev od 5.11.2010. godine do isplate;
na iznos od 64,18 EUR počev od 6.12.2010. godine do isplate;
na iznos od 64,16 EUR počev od 31.12.2010. godine do isplate;
na iznos od 64,13 EUR počev od 4.2.2011. godine do isplate;
na iznos od 64,10 EUR počev od 4.3.2011. godine do isplate;
na iznos od 64,07 EUR počev od 5.4.2011. godine do isplate;
na iznos od 64,05 EUR počev od 5.5.2011. godine do isplate;
na iznos od 53,51 EUR počev od 31.5.2011. godine do isplate;
na iznos od 53,48 EUR počev od 30.6.2011. godine do isplate;
na iznos od 53,45 EUR počev od 31.7.2011. godine do isplate;
na iznos od 42,96 EUR počev od 31.8.2011. godine do isplate;
na iznos od 42,93 EUR počev od 30.9.2011. godine do isplate;
na iznos od 42,91 EUR počev od 31.10.2011. godine do isplate;
na iznos od 42,88 EUR počev od 30.11.2011. godine do isplate;
na iznos od 42,85 EUR počev od 31.12.2011. godine do isplate;
na iznos od 42,83 EUR počev od 31.1.2012. godine do isplate;
na iznos od 42,80 EUR počev od 29.2.2012. godine do isplate;
na iznos od 42,77 EUR počev od 31.3.2012. godine do isplate;
na iznos od 42,75 EUR počev od 30.4.2012. godine do isplate;
na iznos od 42,72 EUR počev od 31.5.2012. godine do isplate;
na iznos od 42,69 EUR počev od 30.6.2012. godine do isplate;
na iznos od 38,55 EUR počev od 31.7.2012. godine do isplate;
na iznos od 38,52 EUR počev od 31.8.2012. godine do isplate;
na iznos od 38,49 EUR počev od 30.9.2012. godine do isplate;
na iznos od 38,46 EUR počev od 31.10.2012. godine do isplate;
na iznos od 38,43 EUR počev od 30.11.2012. godine do isplate;

na iznos od 38,41 EUR počev od 31.12.2012. godine do isplate;
na iznos od 40,41 EUR počev od 31.1.2013. godine do isplate;
na iznos od 40,38 EUR počev od 28.2.2013. godine do isplate;
na iznos od 40,34 EUR počev od 31.3.2013. godine do isplate;
na iznos od 40,32 EUR počev od 30.4.2013. godine do isplate;
na iznos od 40,29 EUR počev od 31.5.2013. godine do isplate;
na iznos od 40,25 EUR počev od 30.6.2013. godine do isplate;
na iznos od 40,22 EUR počev od 31.7.2013. godine do isplate;
na iznos od 40,19 EUR počev od 31.8.2013. godine do isplate;
na iznos od 40,16 EUR počev od 30.9.2013. godine do isplate;
na iznos od 40,12 EUR počev od 31.10.2013. godine do isplate;
na iznos od 40,08 EUR počev od 30.11.2013. godine do isplate;
na iznos od 40,05 EUR počev od 31.12.2013. godine do isplate;
po stopi od 15% godišnje propisanoj Uredbom Vlade Republike Hrvatske o visini stope zatezne kamate za period do 31. prosinca 2007. (NN 72/02), za period od 1. siječnja 2008. do 31. srpanj 2015. po eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na sve posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

Nalaže se tuženiku da isplati tužiteljici iznos od 5.670,41 EUR, po osnovi preplate na temelju ništetne odredbe o valutnoj klauzuli CHF, zajedno sa zateznim kamatama, a koje kamate teku:

na iznos od 2,82 EUR počev od 31.3.2008. godine do isplate;
na iznos od 22,05 EUR počev od 31.10.2008. godine do isplate;
na iznos od 2,33 EUR počev od 30.11.2008. godine do isplate;
na iznos od 23,38 EUR počev od 31.12.2008. godine do isplate;
na iznos od 26,60 EUR počev od 31.1.2009. godine do isplate;
na iznos od 28,01 EUR počev od 28.2.2009. godine do isplate;
na iznos od 23,58 EUR počev od 31.3.2009. godine do isplate;
na iznos od 24,28 EUR počev od 30.4.2009. godine do isplate;
na iznos od 19,29 EUR počev od 5.6.2009. godine do isplate;
na iznos od 13,57 EUR počev od 30.6.2009. godine do isplate;
na iznos od 15,80 EUR počev od 4.8.2009. godine do isplate;
na iznos od 17,43 EUR počev od 31.8.2009. godine do isplate;
na iznos od 17,11 EUR počev od 30.9.2009. godine do isplate;
na iznos od 14,42 EUR počev od 31.10.2009. godine do isplate;
na iznos od 19,46 EUR počev od 30.11.2009. godine do isplate;
na iznos od 23,14 EUR počev od 31.12.2009. godine do isplate;
na iznos od 29,21 EUR počev od 31.1.2010. godine do isplate;
na iznos od 27,66 EUR počev od 28.2.2010. godine do isplate;
na iznos od 34,02 EUR počev od 6.4.2010. godine do isplate;
na iznos od 33,67 EUR počev od 30.4.2010. godine do isplate;
na iznos od 38,47 EUR počev od 4.6.2010. godine do isplate;
na iznos od 57,18 EUR počev od 5.7.2010. godine do isplate;

na iznos od 47,69 EUR počev od 6.8.2010. godine do isplate;
na iznos od 70,22 EUR počev od 6.9.2010. godine do isplate;
na iznos od 64,47 EUR počev od 13.10.2010. godine do isplate;
na iznos od 52,38 EUR počev od 5.11.2010. godine do isplate;
na iznos od 70,27 EUR počev od 6.12.2010. godine do isplate;
na iznos od 91,85 EUR počev od 31.12.2010. godine do isplate;
na iznos od 76,33 EUR počev od 4.2.2011. godine do isplate;
na iznos od 80,36 EUR počev od 4.3.2011. godine do isplate;
na iznos od 69,92 EUR počev od 5.4.2011. godine do isplate;
na iznos od 79,65 EUR počev od 5.5.2011. godine do isplate;
na iznos od 102,29 EUR počev od 31.5.2011. godine do isplate;
na iznos od 104,15 EUR počev od 30.6.2011. godine do isplate;
na iznos od 128,02 EUR počev od 31.7.2011. godine do isplate;
na iznos od 113,61 EUR počev od 31.8.2011. godine do isplate;
na iznos od 101,15 EUR počev od 30.9.2011. godine do isplate;
na iznos od 99,59 EUR počev od 31.10.2011. godine do isplate;
na iznos od 98,48 EUR počev od 30.11.2011. godine do isplate;
na iznos od 103,96 EUR počev od 31.12.2011. godine do isplate;
na iznos od 109,72 EUR počev od 31.1.2012. godine do isplate;
na iznos od 110,15 EUR počev od 29.2.2012. godine do isplate;
na iznos od 106,29 EUR počev od 31.3.2012. godine do isplate;
na iznos od 108,20 EUR počev od 30.4.2012. godine do isplate;
na iznos od 110,01 EUR počev od 31.5.2012. godine do isplate;
na iznos od 107,14 EUR počev od 30.6.2012. godine do isplate;
na iznos od 107,06 EUR počev od 31.7.2012. godine do isplate;
na iznos od 105,46 EUR počev od 31.8.2012. godine do isplate;
na iznos od 101,50 EUR počev od 30.9.2012. godine do isplate;
na iznos od 105,69 EUR počev od 31.10.2012. godine do isplate;
na iznos od 108,05 EUR počev od 30.11.2012. godine do isplate;
na iznos od 107,43 EUR počev od 31.12.2012. godine do isplate;
na iznos od 98,44 EUR počev od 31.1.2013. godine do isplate;
na iznos od 106,38 EUR počev od 28.2.2013. godine do isplate;
na iznos od 106,76 EUR počev od 31.3.2013. godine do isplate;
na iznos od 103,45 EUR počev od 30.4.2013. godine do isplate;
na iznos od 94,65 EUR počev od 31.5.2013. godine do isplate;
na iznos od 94,41 EUR počev od 30.6.2013. godine do isplate;
na iznos od 96,31 EUR počev od 31.7.2013. godine do isplate;
na iznos od 99,87 EUR počev od 31.8.2013. godine do isplate;
na iznos od 105,31 EUR počev od 30.9.2013. godine do isplate;
na iznos od 102,51 EUR počev od 31.10.2013. godine do isplate;
na iznos od 104,12 EUR počev od 30.11.2013. godine do isplate;
na iznos od 105,96 EUR počev od 31.12.2013. godine do isplate;
na iznos od 89,41 EUR počev od 31.1.2014. godine do isplate;
na iznos od 91,44 EUR počev od 28.2.2014. godine do isplate;
na iznos od 90,83 EUR počev od 31.3.2014. godine do isplate;
na iznos od 88,45 EUR počev od 30.4.2014. godine do isplate;
na iznos od 87,47 EUR počev od 31.5.2014. godine do isplate;
na iznos od 87,43 EUR počev od 30.6.2014. godine do isplate;
na iznos od 90,81 EUR počev od 31.7.2014. godine do isplate;
na iznos od 93,05 EUR počev od 31.8.2014. godine do isplate;

na iznos od 92,54 EUR počev od 30.9.2014. godine do isplate;
na iznos od 94,68 EUR počev od 31.10.2014. godine do isplate;
na iznos od 96,18 EUR počev od 30.11.2014. godine do isplate;
na iznos od 95,38 EUR počev od 31.12.2014. godine do isplate;
po eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena do 31. srpnja 2015., od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na sve posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

Nalaže se tuženiku da tužiteljici u roku od 15 dana isplati iznos od 2.523,66 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 30. rujna 2015. do isplate, po stopi propisanoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na sve posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana.“

II. Odbija se, kao neosnovan, prvi eventualno kumulirani tužbeni zahtjev tužiteljice koji glasi:

„Nalaže se tuženiku da tužiteljici isplati iznos od 14.538,11 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 1. listopada 2015. pa do 31. prosinca 2022. po stopi propisanoj čl. 29. st. 2. ZOO-a koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na sve posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana.“

III. Nalaže se tuženiku da tužiteljici isplati iznos od 5.153,83 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 12. prosinca 2025. pa do isplate po stopi propisanoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

IV. Odbija se, kao neosnovan, dio drugog eventualno kumuliranog tužbenog zahtjeva za isplatu zatezne kamate na iznos od 5.153,83 EUR od 1. listopada 2015. do 11. prosinca 2025.

i riješio je

I. Dopušta se preinaka tužbe od 11. prosinca 2025.

II. Nalaže se tuženiku da tužiteljici naknadi trošak parničnog postupka u iznosu od 3.721,46 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 29. rujna 2026. pa do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III. U preostalom dijelu, iznad dosuđenog, odbija se zahtjev tužiteljice za naknadu parničnog troška kao neosnovan.

IV. Odbija se zahtjev tuženika za naknadu parničnog troška kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je s tuženikom 15. prosinca 2006. zaključila Ugovor o kreditu broj 9012171394, koji je solemniziran 19. prosinca 2006. po javnom bilježniku Snježani Nazarević u Bujama, a kojim je tuženik odobrio tužiteljici kredit u iznosu od 88.400,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste banke važeće na dan korištenja kredita, s kamatnom stopom 4,25% koja je promjenjiva sukladno odluci banke. Ističe da je ugovoreno vraćanje kredita u 360 mjesečnih jednakih anuiteta prema početnom otplatnom planu u iznosu od 434,88 CHF plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste banke važeće na dan plaćanja. Navodi da je 26. studenog 2014. sklopila I. dodatak ugovoru o kreditu kojim je ugovoren moratorij otplate glavnice kredita na rok od 11 mjeseci odnosno od 1. siječnja 2015. do 30. studenog 2015. Ističe da je odredbom čl. 4.1. Ugovora o kreditu ugovorena kamatna stopa koja je u vrijeme sklapanja ugovora iznosila 4,25%, promjenjiva u skladu s odlukom tuženika, a da u vrijeme zaključenja ugovora tužiteljica i tuženik nisu pojedinačno pregovarali o navedenoj odredbi te da ugovorom nisu utvrđeni egzaktni parametri i metode izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, te da se od početka otplate kredita pa nadalje kamatna stopa u nekoliko navrata povećavala (i do 6,05 %), što je imalo za posljedicu značajno povećanje mjesečnih anuiteta. Ukazuje na presudu Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., a koja je potvrđena odlukom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/2013 od 13. lipnja 2014., te ističe kako je navedenom odlukom pravomoćno utvrđeno da je u ugovorima o kreditu ništetna odredba o redovnoj kamatnoj stopi ukoliko je ista promjenjiva prema jednostranoj odluci banke. Pri tome ukazuje i na sadržaj odredbi čl. 269., čl. 270., čl. 272. i čl. 324. Zakona o obveznim odnosima te čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača. Ističe da je predmetnim ugovorom o kreditu i to odredbom čl. 4.1. ugovoreno da je kamatna stopa promjenjiva sukladno odluci banke, te da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo i da je tužiteljica bila u situaciji da nema utjecaja na sadržaj budućeg ugovora te se nalazila u slabijem položaju u odnosu na banku, kako pregovarački, tako i u pogledu razumijevanja financijskih posljedica ugovora. Prije sklapanja predmetnog

ugovora tuženik ni na koji način nije dao informacije i obrazloženja koja bi tužiteljici kao prosječnom potrošaču predstavljala pravovaljana tumačenja odredbi ugovora te rizika koji iz njih proizlaze, da bi kasnije samoinicijativno ponovno bez pregovaranja mijenjao kamatnu stopu. Iz svega navedenog da je očigledno nepošteno postupanje tuženika i da su sukladno pravomoćnim utvrđenjima iz ranije navedene presude u predmetnom ugovoru o kreditu ništetne odredbe u kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa sukladno odluci banke. Nadalje, ističe kako tuženik prilikom ugovaranja predmetnog kredita nije tužiteljicu kao potrošača informirao i nije ju upozorio na rizičnost ugovaranja CHF valutne klauzule, već joj je nudio taj kredit kao najpovoljniji i najisplativiji. Ističe da je tuženik prilikom ugovaranja kredita postupao suprotno načelu savjesnosti i poštenja, ravnopravnosti ugovornih strana i jednakosti činidbi, a to je za posljedicu imalo znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, na teret tužiteljice. Ukazuje na pravna utvrđenja iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., potvrđene odlukom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/2017 od 14. kolovoza 2018., te ističe da je navedenom pravomoćnom odlukom utvrđeno da je u ugovorima o kreditu ništetna ugovorna odredba kojom se glavnica kredita veže za valutu švicarskog franka, pa kako se predmetnim ugovorom o kreditu glavnica kredita veže za valutu CHF a tužiteljica kao potrošač u trenutku sklapanja kredita nije bila valjano informiran o riziku koji sa sobom povlači ta valutna klauzula, sukladno pravomoćnim utvrđenjima iz navedene presude da su u predmetnom ugovoru o kreditu ništetne odredbe predmetnog ugovora o kreditu kojima se glavnica i anuiteti vežu za tečaj CHF. Navodi da je na dan isplate kredita srednji tečaj CHF iznosio 4,538, a od početka otplate kredita pa nadalje tečaj da se povećavao te narastao i do 6,516, uz navedeno tuženik je povećavao i kamatnu stopu, što je imalo za posljedicu drastično povećanje obveze tužiteljice. Nadalje, navodi da je nakon stupanja na snagu Zakona o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15, dalje u tekstu: ZID ZPK) 15. siječnja 2016. sklopljen Dodatak ugovora o kreditu te je izvršena konverzija kreditnog kredita u kredit sa valutnom klauzulom u EUR. Ističe da time nisu otklonjene posljedice ništetnih odredbi o načinu promjene kamatne stope i odredbi kojima se glavnica kredita veže za valutnu klauzulu CHF, jer tužiteljici nije vraćen stvarni iznos za koji je do dana konverzije preplatila predmetni kredit. Tužiteljica se u tužbi poziva na čl. 502.c Zakona o parničnom postupku i čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača. Smatra da je u konačnici predmetni kredit preplatila za 10.345,32 EUR (77.946,82 kuna), koji iznos potražuje u ovom postupku a na svaki pojedino utvrđeni iznos dugovanja tužiteljica potražuje i zateznu kamatu od dana njegova dospijea pa do konačne isplate, što će biti u mogućnosti specificirati nakon provođenja vještačenja u ovom postupku. Potražuje i troškove parničnog postupka.

1.1. Tužiteljica je u postupku, a nakon provedenog financijskog vještačenja i sukladno obračunu vještaka, 11. prosinca 2025. konačno uredila svoj tužbeni zahtjev na način da po osnovi preplate na temelju ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi traži isplatu iznosa od 4.591,93 EUR s pripadajućim zateznim kamatama koje na pojedinačne dijelove tog iznosa teku od njihova dospijea pa do isplate, da po osnovi preplate na temelju ništetne odredbe o valutnoj klauzuli CHF traži isplatu iznosa od 5.670,41 EUR s pripadajućim zateznim kamatama koje na pojedinačne dijelove tog iznosa teku od njihova dospijea pa do isplate, a da po osnovi nedovoljno umanjene glavnice u provedenoj konverziji traži isplatu iznosa od 2.523,66 EUR zajedno sa zateznom kamatom koja teče od 30. rujna 2015. do isplate (glavni tužbeni zahtjev). S time da je tužiteljica predložila u slučaju da sud smatra da valja uzeti u obzir i preplatu

iz konverzije da sud tada obveže tuženika da tužiteljici isplati iznos od 14.538,11 EUR sa zateznim kamatama od 1. listopada 2015. do isplate (prvi eventualno kumulirani tužbeni zahtjev), odnosno podredno predlaže da sud donese presudu kojom će tuženiku naložiti isplatu iznosa od 5.153,83 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom od 1. listopada 2015. do isplate (drugi eventualno kumulirani tužbeni zahtjev).

1.2. Sud je takvu preinaku tužbe dopustio smatrajući ju svrhovitom za konačno rješenje odnosa među strankama, a kojoj preinaci se tuženik nije protivio. Osim toga, za preinaku tužbe postoji uporište u odredbi čl. 190. st. 2. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11 i 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23 – dalje u tekstu: ZPP) kojom je propisano da tužitelj može preinačiti tužbu do zaključenja glavne rasprave ako je bez svoje krivnje nije mogao preinačiti do zaključenja prethodnog postupka, a koja je u sudskoj praksi protumačena na način da je tužitelj ovlašten nakon vještačenja preinačiti tužbu.

2. U odgovoru na tužbu tuženik se u cijelosti protivi postavljenom tužbenom zahtjevu. Navodi kako se u skladu s odredbama članka 138.a Zakona o zaštiti potrošača i članka 502.c Zakona o parničnom postupku tužiteljica ne može pozivati na utvrđenje suda iz presude Visokog trgovačkog suda poslovni broj PŽ-7129/13 s obzirom da se u konkretnom slučaju ne radi o parnici radi naknade štete. Ističe kako je sklapanjem novog ugovora prijašnji ugovor o kreditu prestao postojati pa korisnik kredita na temelju tog ugovora ne može osnovano potraživati bilo što od banke, a ni tuženik od tužiteljice, uključujući i ono što je možebitno stečeno bez pravne osnove jer su sva plaćanja (uključujući i pretplatu) obuhvaćena novim ugovorom o kreditu. Navodi da je konverzija izvršena upravo sa svrhom i na način da se u obračun uključe sva plaćanja od početka trajanja kredita i to plaćanja preračunata kao da je kredit početno bio u EUR, što naravno uključuje i kamate. Dakle, početni kredit u CHF prestao je postojati u potpunosti nakon što je konvertiran u EUR pa po tom kreditu u CHF ne može biti više nikakvog potraživanja niti zahtjeva. Kako je prihvatom konverzije i potpisom Dodatka ugovoru o kreditu na strani tužiteljice prestalo bilo kakvo potraživanje tužiteljice po ugovoru u CHF to da je očito kako tužiteljica s obzirom na postavljeni tužbeni zahtjev više nema i ne može imati bilo kakvih potraživanja odnosno daljnjih pravnih interesa za nastavak ovog postupka. Pretplata se priznaje potrošaču na ime plaćanja budućih obroka koji će dospijevati a ne tretiraju se kao umanjeње glavnice. Potpisom Dodatka ugovora o kreditu nesporno je izvršena konverzija ugovora a time je i sama tužiteljica prihvatila i priznala da su joj prilikom obračuna konverzija obuhvaćena ukupna masa sredstava (sve uplate po svim osnovama) koje je do tada tužiteljica izvršavala, pa tako i uplate po osnovi kamate. Ističe kako je tužbeni zahtjev kojim se traži isplata „preplaćenih kamata po kreditu u CHF“ neosnovan u cijelosti jer niti Zakonom o potrošačkom kreditiranju niti drugim pozitivnim propisima nije zabranjeno ugovaranja promjenjive kamatne stope, već je navedenim zakonom korisnicima kredita, kao dužnicima, jedino omogućeno prihvatiti ili ne prihvatiti konverziju kredita denominiranih u CHF. Navedeno zakonsko rješenje da je doneseno kako bi se korisnici kredita u CHF izjednačili s korisnicima kredita u EUR. Ukazuje kako tužiteljica svoj tužbeni zahtjev temelji na presudama Visokog trgovačkog suda i Vrhovnog suda iz predmeta „potrošač“ a koje se kako je to izrijekom naveo Vrhovni sud odnose samo i isključivo na kredite u CHF, a u konkretnom slučaju ovdje se više ne radi o kreditu u CHF. Nadalje, ističe kako konverzija nije izvršena „zbog valute“ već su u obračun uključena

sva plaćanja od početka trajanja kredita i ta plaćanja preračunata kao da je kredit početno bio u EUR, što naravno uključuje i kamate. Budući da je potpisom Dodatka ugovoru o kreditu nesporno izvršena konverzija ugovora time je i sama tužiteljica prihvatila i priznala da joj je prilikom obračuna konverzije obuhvaćena ukupna masa sredstava (sve uplate po svim osnovama) koje je do tada tužiteljica izvršavala pa tako i uplate po osnovi kamate a što nesporno proizlazi iz članka 3. i 4. Dodatka ugovoru o kreditu te bi prihvaćanje tužbenog zahtjeva zapravo značilo dvostruku naplatu. Navodi i kako je ugovor o kreditu solemniziran kod javnog bilježnika te da ima snagu javnobilježničkog akta. Ističe da je temeljem čl. 22. Zakona o obveznim odnosima valutna klauzula dopuštena te da je jasno da za opstojnost i primjenu valutne klauzule postoji zakonska osnova. Ukazuje kako tužiteljica pogrešno tumači ranije navedenu presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske jer sud nije utvrdio da je nezakonita odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi, nego da je nepoštena odredba o pravu samo jedne ugovorne strane da svojom odlukom mijenja kamatnu stopu, čime bi po stavu suda bili povrijeđeni kolektivni interesi. Dakle, spornom presudom je utvrđeno da bi jednostranom promjenom kamatne stope bili povrijeđeni kolektivni interesi, međutim, nije utvrđeno da je povrijeđen i konkretan individualni interes ili pravo bilo kojeg konkretnog potrošača, budući da to očito ovisi o svakom pojedinom slučaju. U pogledu promjenjive kamatne stope, u ugovorima o kreditu koji su bili predmetom postupka kolektivne zaštite, sudovi su utvrdili da je riječ o zakonom dopuštenom načinu ugovaranja visine kamate, koji je uobičajen i prihvaćen od strane potrošača. Kamata koja bi se odnosila na konkretni ugovor o kreditu nikako ne bi mogla biti fiksna, prvenstveno stoga što je volja ugovornih strana bila ugovoriti promjenjivu kamatnu stopu. Što se tiče „nezakonitosti“ kamatne stope, ističe kako sukladno odredbama Zakona o obveznim odnosima jedino ukoliko ugovorena visina kamatne stope prelazi zakonom dopuštenu visinu stope da se ista može smatrati „nezakonitom“. Sukladno Zakonu o bankama i Zakonu o kreditnim institucijama koji su omogućavali ugovaranje ovakve ovlasti na strani banaka, ugovorna odredba kojom se banka ovlašćuje mijenjati kamatnu stopu nije sama po sebi nepoštena, niti je neodrediva, tim više što je gornja stopa ugovorne kamate bila određena najvišom visinom stope zakonske zatezne kamate prema prisilnim propisima o najvišoj dopuštenoj ugovornoj kamatnoj stopi. Osim toga, i sama činjenica da i Zakona o obveznim odnosima u čl. 26. st. 1. izričito dopušta i predviđa mogućnost ugovaranja promjenjive kamatne stope jasno daje do znanja kako ugovaranje promjenjive kamatne stope nije i ne može biti „protivno prisilnim propisima i moralu društva“, dakle ne može biti ništetno. Napokon, tužiteljica je izričito pristala na klauzulu o promjeni kamatne stope, a koje se promjene nisu događale jednostrano i proizvoljno, već primjenom točno određenih kriterija predviđenih metodologijom tuženika, pri čemu je tuženik kod svake promjene kamatne stope uredno tužiteljici slao o tome obavijest i pripadajući otplatni plan. U vrijeme zaključenja i važenja predmetnog ugovora o kreditu na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača iz 2003., kojim je u čl. 59. propisan obvezan sadržaj ugovora o potrošačkom zajmu, koji treba obuhvaćati, između ostaloga, i odredbu o godišnjoj kamatnoj stopi i pretpostavkama pod kojim se ona može promijeniti, kao i o efektivnoj kamatnoj stopi i pretpostavkama pod kojima se ona može promijeniti. Tuženik je po stupanju na snagu Zakona o kreditnim institucijama, sukladno odredbi čl. 306. st. 4. toga Zakona učinio potrošačima dostupnim uvjete promjenjivosti kamatne stope u formi „Informacije o načinu promjene kamatnih stopa po kreditima građana promjenjivih temeljem odluka nadležnih tijela banke“ te je tužiteljicu informirao o promjeni kamatne stope 15 dana prije primjene izmijenjene stope, a uz obavijest dostavljao i izmijenjeni otplatni plan. Slijedom navedenoga, tuženik je prilikom zaključenja predmetnoga ugovora s

tužiteljicom u potpunosti poštovao tada važeću zakonsku regulativu pa je argumentacija tužiteljice kojom pokušava svoj slučaj podvesti pod zakonske odredbe važeće u vrijeme podnošenja predmetne tužbe sudu, pogrešna i promašena. Ugovorna odredba kojom se banka, ovdje tuženik, ovlašćuje da mijenja kamatnu stopu nije sama po sebi nepoštena, niti je kao takva valjani temelj za isticanje tužbenog zahtjeva ovakvog sadržaja. S druge strane, kod ugovaranja promjenjive kamatne stope riječ je o samostalnom određivanju cijene i takvo sporazumno određivanje cijene ne predstavlja nepoštenu odredbu. Upravo zbog nemogućnosti predviđanja kretanja svih elemenata koji utječu na promjenu kamatne stope, a u isključivoj su ovisnosti o tržišnim kriterijima, čak i primjenjivi propisi europskog prava izuzimaju iz ocjene poštenosti odredbe među koje spada i odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi. Ističe da iz svih relevantnih zakona koji uređuju poslovanje banaka kao i Zakona zaštititi potrošača, Zakona o potrošačkom kreditiranju, Zakona o obveznim odnosima, Direktive EU 2008/48 koja dopušta ugovorene varijabilne kamate u potrošačkim kreditima, Direktive 93/13 te dosadašnje sudske prakse Vrhovnog suda jasno proizlazi da je ugovaranje promjenjive kamatne stope dopušteno pa je očito kako sama promjenjiva kamata nije niti ne može biti ništetna. Završno, tuženik ističe i prigovor zastare te predlaže odbijanje tužbenog zahtjeva, a potražuje parnični trošak.

3. U dokaznom postupku pročitani su ugovor o kreditu, otplatna tablica, I. dodatak ugovora o kreditu, pregled uplata po kreditu, knjigovodstvena kartica, planovi otplate, dodatak ugovoru o kreditu, izvadak otvorenih stavaka, obavijest o konverziji kredita, izračun konverzije kredita, informacija o načinu promjene kamatnih stopa, opći uvjeti poslovanja sa građanima, nalaz i mišljenje vještaka od 9. listopada 2020., dopunom nalaza i mišljenja od 29. kolovoza 2025., iskaz tužiteljice.

4. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka u skladu s odredbom čl. 8. ZPP, sud je utvrdio da su glavni tužbeni zahtjev i prvi eventualno kumulirani tužbeni zahtjev tužiteljice neosnovani, dok je drugi eventualno kumulirani tužbeni zahtjev u pretežitom dijelu osnovan.

5. Između parničnih stranaka nije sporno da je tužiteljica s tuženikom 15. prosinca 2006. zaključila Ugovor o kreditu broj: 9012171394, koji je solemniziran 19. prosinca 2006. po javnom bilježniku Snježani Nazarević iz Buja, i to u kunskoj protuvrijednosti od 88.400,00 CHF po srednjem tečaju za CHF tečajne liste banke važeći na dan korištenja kredita, a s rokom otplate od 360 mjeseci u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju CHF liste banke važeće na dan plaćanja prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio tog ugovora. Nesporno je da je čl. 4. Ugovora o kreditu ugovorena kamatna stopa od 4,25% godišnje, te da je ugovoreno da je kamata promjenjiva sukladno odluci banke o kreditiranju građana, a korisnik se istu obvezao plaćati. Također je nesporno da su stranke ugovorile valutnu klauzulu kredita u CHF na način da se jednaki mjesečni anuiteti plaćaju u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste banke važeće na dan plaćanja prema otplatnoj tablici. Nesporno je da je tuženik tijekom otplatnog perioda mijenjao početno ugovorenu kamatnu stopu od 4,25 % te da je uslijed povećanja kamatne stope i promjene tečaja švicarskog franka povećan iznos mjesečnih anuiteta koje je tužiteljica bila dužna plaćati. Također je nesporno da su parnične stranke 26. studenog 2014. zaključile I. Dodatak ugovoru o kreditu broj 9012171394 kojim je ugovoren moratorij otplate nedospjele glavnice kredita na rok od 11 mjeseci odnosno od 1. siječnja 2015. do 30. studenog 2015.

5.1. Nadalje, nije sporno da je na temelju Zakona o izmjenama i dopuna Zakona o potrošačkom kreditiranju koji je stupio na snagu 30. rujna 2015. sklopljen dodatak ugovoru o kreditu broj 9012171394 od 15. siječnja 2016. odnosno da je provedena konverzija kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR.

6. Između parničnih stranaka sporno je mogu li se utvrđenja iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. potvrđene presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/2013 od 13. lipnja 2014. te presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2016., u odnosu na ništetnost odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i o valutnoj klauzuli, primjenjivati u konkretnom slučaju, s obzirom na sklopljeni Dodatak Ugovoru o kreditu, te pripada li tužiteljici pravo na preplaćene iznose po predmetnom Ugovoru o kreditu (s osnove preplaćene kamate, preplaćenog tečaja CHF i razlike nedospjele glavnice), kao i je li nastupila zastara potraživanja tužiteljice.

7. Prvenstveno valja istaknuti kako okolnost koju ističe tuženik, da je predmetni Ugovor o kreditu solemniziran te da ima snagu ovršnog javnobilježničkog akta, ne znači da tužiteljica nema pravo isticati ništetnost takvog Ugovora ili pojedine njegove odredbe.

8. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. odlučeno je o kolektivnoj tužbi tužitelja Potrošač – Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača ("Udruga potrošač") protiv više tuženika (Zagrebačka banka d.d. i dr.) te je utvrđeno da je, između ostalih banaka, i ovdje tuženik, u razdoblju od 1. studenog 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, kao korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima, na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica za švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja tih ugovora tuženik kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, čime je tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03. – dalje u tekstu ZZP/03) i to čl. 81., 82. i 90. toga Zakona u razdoblju od 1. lipnja 2005. do 6. kolovoza 2007., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", br. 79/07., 125/07., 79/09., 89/09. i 133/09.; dalje u tekstu: ZZP/07) i to čl. 96. i 97. toga Zakona te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te da je u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008., a koja povreda traje i nadalje, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranim odlukama tuženika i drugim internim aktima banke (tuženika), a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik (banka kao trgovac) s korisnicima kreditnih usluga kao potrošačima, nije pojedinačno pregovarao niti ugovorom utvrdio egzaktnne parametre i metodu izračuna parametra koji utječu na odluku tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenu na jednostranom povećanju kamatnih stopa na štetu potrošača, čime je tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača. ("Narodne novine", broj 96/03. –

dalje u tekstu ZZP/03) i to čl. 81., 82. i 90. toga Zakona u razdoblju od 1. lipnja 2005. do 6. kolovoza 2007., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", br. 79/07., 125/07., 79/09., 89/09. i 133/09.; dalje u tekstu: ZZP/07) i to čl. 96. i 97. toga Zakona te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

8.1. Navedena je presuda, u odnosu na tuženika, u relevantnim dijelovima potvrđena presudama Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj: PŽ-7129/2013-4 od 13. lipnja 2014. (u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu) i poslovni broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. (u odnosu na valutnu klauzulu).

8.2. Kako je do sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu broj 9012171394 između tužiteljice i tuženika, a koji u čl. 4. sadrži upravo spornu odredbu o jednostranoj izmjeni ugovorene kamatne stope od strane banke, a u čl. 1., čl. 4. i čl. 7. odredbu o valutnoj klauzuli kojom se vrijednost kune veže za tečaj švicarskog franka, došlo upravo u relevantnom periodu obuhvaćenom navedenim odlukama u postupku pokrenutom radi zaštite kolektivnih interesa, tužiteljica se pravilno poziva na pravna utvrđenja iz navedenih presuda.

8.3. Pri tome valja istaknuti kako prema odredbi čl. 502.a st. 1. ZPP udruge, tijela, ustanove ili druge organizacije koje su osnovane u skladu sa zakonom, koje se u sklopu svoje registrirane ili propisom određene djelatnosti bave zaštitom zakonom utvrđenih kolektivnih interesa i prava građana, mogu, kad je takvo ovlaštenje posebnim zakonom izrijeком predviđeno i uz uvjete predviđene tim zakonom, podnijeti tužbu (tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava) protiv fizičke ili pravne osobe koja obavljanjem određene djelatnosti ili općenito radom, postupanjem, uključujući i propuštanjem, teže povređuje ili ozbiljno ugrožava takve kolektivne interese i prava. Odredbom čl. 502.b ZPP propisan je sadržaj tužbe iz čl. 502.a ZPP, dok je čl. 502.c ZPP propisan učinak presude donesene po tužbi za zaštitu kolektivnih interesa i prava na način da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. ZPP da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

8.4. Prema odredbi čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 41/14, 110/15 i 14/19 – dalje u tekstu: ZZP/14) odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106. st. 1. toga Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika. Sadržajno jednaka odredba sadržana je i u čl. 138.a ZZP/07.

8.5. Dakle, u skladu s navedenim zakonskim odredbama u pojedinačnim postupcima radi utvrđenja ništetnosti odredaba ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u švicarskim francima i promjenjivom kamatnom stopom koju su jednostrano mijenjali kreditori, postoji vezanost sudova za postojanje povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 106. st. 1. ZZP/14, a slijedom toga i obveza primjene već utvrđene ništetnosti u kolektivnom sporu.

9. Međutim, tuženik je u pojedinačnom potrošačkom sporu ovlašten predlagati izvođenje dokaza s ciljem dokazivanja da je u postupku sklapanja pojedinačnog ugovora o kreditu, u predugovornoj fazi, pregovarao s tužiteljem, odnosno tužitelju kao potrošaču dao odgovarajuće obavijesti o naravi, rizicima i posljedicama osporenih ugovornih odredaba na određivanje njegove novčane obveze i da je on, unatoč punoj obaviještenosti, svejedno pristao na sklapanje takvog ugovora.

9.1. Upravo na te okolnosti izveden je dokaz saslušanjem tužiteljice kao parnične stranke, a čiji iskaz je sud u cijelosti prihvatio kao vjerodostojnog jer je tužiteljica iskazivala detaljno, životno i u skladu s materijalnim ispravama u spisu. Iz iskaza tužiteljice utvrđeno je da je predmetni kredit podigla u svrhu rješavanja stambenog pitanja; da joj je taj kredit s obzirom na njezinu plaću ponuđen kao najbolja opcija te da druge opcije nije imala, niti su joj iste bile ponuđene od strane banke jer za njih nije bila kreditno sposobna; da se ne sjeća što joj je točno rečeno vezano uz promjenjivu kamatnu stopu ali da zna da joj je rečeno da se ne može nešto drastično povećavati; da je išla na povjerenje banci i da je znala da će rata toliko rasti da ne bi dignula kredit; da joj ništa posebno nisu pričali o valuti i da joj nije bilo rečeno da je to toliko opasno niti ju je itko upozorio da se može dogoditi to što se dogodilo; da joj je početna rata bila 1.800,00 kuna a kasnije da je narasla na 3.000,00 kuna; da je od banke dobila obavijest kući želi li provesti konverziju i da je naravno na to pristala jer joj se smanjila rata; da je u međuvremenu otišla u mirovinu i da ne bi mogla plaćati kredit da nije napravila konverziju te da ju je bilo strah zbog sve ove situacije i iskustva s valutom CHF; da joj je u konverziji priznato da je preplatila oko 3.300,00 EUR i da joj se to skidalo dvije godine sa rata kredita; da je predmetni kredit dignula kako bi mogla osigurati sebi i djetetu stan jer se u to vrijeme razvela od supruga te je trebalo zatvoriti zajednički stambeni kredit u Zagrebačkoj banci i isplatiti vrijednost udjela bivšeg supruga u stanu; da je svojevoljno potpisala konverziju; da nije ništa osporavala vezano uz izračun konverzije ali da se ne smatra obeštećenom konverzijom. Dakle, iz iskaza tužiteljice utvrđeno je da tužiteljica prije zaključenja predmetnog ugovora o kreditu nije kao potrošač u cijelosti jasno i transparentno bila informirana o svim rizicima koji prate ugovorenu valutu CHF, niti su joj objašnjeni kriteriji o kojima ovisi promjena tečaja kao niti pod kojim uvjetima se može mijenjati kamatna stopa.

9.3. Pri tome valja ukazati kako tuženik u tijeku postupka nije navodio činjenice niti predlagao dokaze iz kojih bi proizlazilo suprotno utvrđenje, već u ovom postupku u bitnome ponavlja navode već istaknute i preispitane u postupku kolektivne zaštite te predloženim dokazima nije dokazao postojanje okolnosti zbog kojih pravomoćne presude donesene u kolektivnom sporu ne bi bile primjenjive u konkretnom slučaju. Također, odredbe o promjeni kamatne stope i valutnoj klauzuli sadržane u predmetnom Ugovoru o kreditu sklopljenom između tužitelja i tuženika sadržajno su identične odredbama standardnih ugovora o potrošačkom kreditu tuženika koji su predloženi i razmatrani u postupku kolektivne zaštite.

10. Dodatno, valja istaknuti da je nepoštenost odnosno ništetnost navedenih odredaba ugovora o kreditima sklopljenih u tom razdoblju utvrđena iz razloga izostanka cjelovite informacije tuženika u pogledu valute s obzirom na to da se radilo o švicarskom franku kao specifičnoj valuti, odnosno izostanka pojedinačnog pregovaranja te utvrđivanja egzaktnih parametara i metode izračuna tih parametara u pogledu promjenjive kamatne stope, pa za ovaj spor nije ni odlučno pitanje zakonske dopuštenosti valutne klauzule (koja načelno jest dopuštena prema odredbi čl. 22. Zakona o obveznim

odnosima - "Narodne novine" broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, dalje: ZOO/05) i eventualnog postojanja objektivnih kriterija koji su utjecali na kretanje parametara uslijed kojih je došlo do povećanja kamatne stope u razdoblju otplate kredite.

10.1. Ugovorna odredba kojom se promjena kamatne stope čini ovisnom o odluci banke je, u smislu čl. 84. ZZP/03 i čl. 99. ZZP/07, jasna i uočljiva, ali nije razumljiva, jer je jedini siguran element o kojem ovisi visina kamatne stope odluka banke, a pri čemu u ugovoru o kreditu nisu sadržani objektivni kriteriji, poput referentne stope koja se primjenjuje na početnu kamatnu stopu, niti precizan način utvrđivanja promjena kamatne stope. Takva ugovorna odredba, stoga, uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika koji promjenu ne može predvidjeti, a pravilnost promjene ne može niti provjeriti jer nema egzaktnih kriterija.

10.2. Nije nedopušteno ugovarati promjenjivost kamatne stope u ugovorima o kreditu, ali je nedopušteno potrošača ostaviti u neznanju koliko ta promjena može iznositi, a u konkretnom slučaju ta promjena bila značajna jer je kamatna stopa povećana na 6,05 % u odnosu na početnih 4,25 %, te je povećala kreditno opterećenje tužiteljice kao potrošača i time prouzročila neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, čak i u slučaju da je povećanje kamatne stope bilo za tuženika tržišno opravdano, jer ni to ne eliminira utvrđenu neravnotežu na štetu tužiteljice. Pri tome, nije odlučna ni okolnost da visina kamatne stope tijekom otplatnog perioda nije prelazila najvišu zakonom dopuštenu kamatnu stopu jer navedena okolnost ne može biti opravdanje za jednostrano mijenjanje kamatne stope od strane tuženika, bez precizno određenih uvjeta promjenjivosti i načina njihove primjene.

10.3. Glede valutne klauzule valja ukazati da je njeno ugovaranje dopušteno, jer navedeno proizlazi iz odredbe čl. 22. st. 1. ZOO, a u postupku kolektivne zaštite pravomoćno je utvrđeno da su ugovorne odredbe kojima se glavnica veže za valutu švicarski franak, u smislu čl. 84. ZZP/03 i čl. 99. ZZP/07, jasne i uočljive, ali nisu razumljive, jer potrošačima nisu objašnjeni razlozi, niti kriteriji na temelju kojih bi prosječni potrošač, kao slabija i ranjivija strana, mogao predvidjeti ekonomske posljedice koje iz tih odredaba za njega proizlaze, dok je bankama bila poznata priroda i specifičnost valute švicarski franak, njeno kretanje u budućnosti, kao i to da je uz tu valutu vezan poseban rizik (zbog činjenice da je švicarski franak valuta utočišta), a koji rizik u cijelosti preuzima potrošač. Takve ugovorne odredbe su, stoga, uzrokovale neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, jer je neizvjestan i iznos glavnice kredita kojeg kao dužnik ima obvezu vratiti banci, i cijena, s obzirom da je i iznos kamate vezan uz valutu švicarski franak.

10.4. U konkretnom se slučaju, zapravo, radilo o istovremenom ugovaranju valutne klauzule s valutom švicarski franak i promjenjive kamatne stope, a slijedom toga i povećanom riziku za tužiteljicu kao korisnika kredita i potrošača, koji rizik se ubrzo i pokazao, uslijed čega je došlo do značajnog povećanja iznosa anuiteta kredita u odnosu na početni. Razlozi i kriteriji za izmjenu (povećanje) kamatne stope ubuduće trebali su biti precizirani već u Ugovoru o kreditu ili u odlukama tuženika, tako da je ta odredba opravdano ocijenjena kao nerazumljiva pa time i nepoštena, kao i odredba o ugovaranju švicarskog franka kao valute za koju je vezana glavnica kredita uz obvezu korisnika kredita snositi cjelokupni rizik tečajne razlike, što je sve u skladu sa pravom Europske unije u duhu kojega treba tumačiti sporna pitanja i iz ugovora sklopljenih prije

službenog ulaska Republike Hrvatske u članstvo Europske unije, na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju koji se primjenjuje od 2005. pa su sudovi Republike Hrvatske obvezani tumačiti nacionalno pravo u duhu prava Europske unije i njene sveopće pravne stečevine (što uključuje i praksu suda Europske unije). Test poštenosti tih ugovornih odredaba proveden je, već u kolektivnom sporu u kojem je pravomoćno utvrđen nedostatak transparentnosti uslijed čega potrošači – korisnici kredita nisu mogli procijeniti potencijalno znatne gospodarske posljedice koje bi te odredbe imale za njihove financijske obveze, što znači da tuženik kao profesionalac – banka nije dao tužiteljici kao korisniku kredita sve potrebne informacije uzimajući u obzir narav predmeta ugovora i okolnost da sporne odredbe Ugovora o kreditu nisu bile ni jasne, nije lako razumljive, što je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokovalo znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, kao potrošača, pa se radi o ništetnim odredbama.

11. Prema čl. 323. st. 1. ZOO u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

11.1. Tužiteljica bi stoga imala pravo na restituciju iznosa isplaćenih na temelju ništetnih odredaba Ugovora o kreditu, po pravilima ZOO o stjecanju bez osnove, zajedno sa zateznim kamatama od dana plaćanja odnosno stjecanja od strane tuženika kao nepoštenog stjecatelja (čl. 1111. ZOO kao opće pravilo i čl. 1115. ZOO kao pravilo o opsegu vraćanja). S time da bi prilikom odlučivanja o visini restitucije valjalo za cijelo utuženo razdoblje uzeti u obzir početno ugovorenu kamatnu stopu i početni tečaj, kao jedine valjano određene a time i poštene.

12. Međutim, kako je nesporno da je između stranaka sklopljen Dodatak Ugovoru o kreditu broj 9012171394, u ovom je postupku sporno je može li tužiteljica nakon sklapanja navedenog Dodatka Ugovoru o kreditu zahtijevati isplatu potraživanja na nepoštenim i ništetnim odredbama temeljnog Ugovora o kreditu.

12.1. Naime, konverzija kredita s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR sklapanjem Dodatka Ugovoru o kreditu izvršena je na temelju Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15 – dalje u tekstu: ZID ZPK/15), a radi se o aktu kojim se na temelju zakona nalaže bankama izmjena odredbi iz osnovnog ugovora te eventualno do tada sklopljenih dodataka, i to valute kredita, kamatne stope i iznosa preostale neotplaćene glavnice kredita, te se između ugovornih strana postiže sporazum o konverziji iz čl. 19. st. 6. ZID ZPK/15 na način kako je to propisano tim Zakonom. Glavni motiv i svrha tog zakona bila je da se položaj korisnika kredita u valuti CHF, kao potrošača, izjednači s položajem u kojem bi bili da su koristili kredit denominiran u valuti EUR.

12.2. Vrhovni sud Republike Hrvatske je u odluci proširenog vijeća broj Rev-457/2025 od 27. svibnja 2026., u odnosu na restitucijske zahtjeve potrošača koji su izvršili konverziju u skladu s odredbama ZID ZPK/15, zauzeo sljedeće pravno shvaćanje: „Petrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren sa valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit sa valutnom klauzulom u EUR nema pravo

na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju nišetnih ugovornih odredaba iz temeljenog ugovora o kreditu s nišetnom promjenjivom kamatnom stopom i nišetnom valutnom klauzulom u CHF, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i nišetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljenog ugovora o kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja preplate utvrđene u konverziji.“

12.3. Nadalje, Vrhovni sud u spomenutoj odluci navodi da je sklapanjem Aneksa Ugovoru o kreditu na temelju odredbi ZID ZPK/15 kojim su stranke iznova od dana sklapanja Ugovora o kreditu uredile svoje odnose u pogledu valute obveze i promjenjivosti kamatne stope, na valjan način, ugovoren među strankama, prestala obveza tuženika (čl. 160. ZOO/05) na povrat više plaćenih iznosa s osnove nišetne odredbe o načinu promjene kamatne stope ugovornih kamata i valutne klauzule u CHF, a koja bi obveza proizlazila iz opće odredbe obveznog prava (čl. 1111. st. 1. ZOO/05) i ti, više plaćeni iznosi, nisu bez pravne osnove ostali u imovini tuženika. U skladu s navedenim, primjena posebnog propisa (ZID ZPK/15) derogira opće odredbe ZOO/05 o pravnim posljedicama nišetnosti na način da se svote koje su plaćene na temelju nepoštenih ugovornih odredbi o jednostranoj izmjeni stope ugovorne kamate te devizne klauzule u CHF, ne vraćaju potrošaču, već su iskorištene u njegovu korist za ispunjenje ugovornih obveza koje su ugovorene valjanim Dodatkom Ugovora o kreditu, a na način kako je to određeno u ZID ZPK/15.

12.4. Učinak konverzije prema ZID ZPK/15 djeluje ex tunc što omogućuje uspostavu činjeničnog i pravnog okvira u kojem bi se potrošač našao i bez postojanja nepoštene ugovorne odredbe. Tako stvorena mogućnost uspostave činjeničnog i pravnog okvira kakav je postojao, već sama po sebi, ima restitucijski učinak jer omogućuje vraćanje koristi koju je druga ugovorna strana (trgovac) stekla od potrošača po osnovi nepoštene ugovorne odredbe i to u okolnostima i u proceduri koja je unaprijed poznata i unaprijed svim stranama predstavljena kao jednokratna mjera i trajno rješenje. Na taj je način, prema ocjeni revizijskog suda, zaključenjem Aneksa ugovoru o kreditu koji je zaključen prema pravilima posebnog propisa (ZID ZPK/15) uspostavljena ravnoteža između efektivne zaštite i zahtjeva pravne sigurnosti, kao i zaštite legitimnih očekivanja strana u ugovornom odnosu koje su postupale u dobroj vjeri u opsegu obračuna izvršenog u smislu odredbe čl. 19.c u vezi s čl. 19.e ZID ZPK/15.

12.5. Slijedom navedenog, potrošač nema pravo na isplatu glavnice preplaćenih iznosa na temelju nepoštenih i nišetnih odredbi ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli u CHF i promjeni kamatne stope. Međutim, potrošač ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i nišetnih odredbi ugovora o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi i to za razdoblje od dana plaćanja pojedinačnih mjesečnih obroka kredita do sklapanja Aneksa Ugovora o kreditu (odnosno do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita - 30. rujna 2015.), a to iz razloga što taj dio nije obuhvaćen obračunom u konverziji niti je uređen u ZID ZPK/15. Te zatezne kamate pripadaju mu u cijelosti i bez oduzimanja od bilo kakve preplate utvrđene Aneksom Ugovora o kreditu na temelju ZID ZPK/15.

13. Radi utvrđenja visine tužbenog zahtjeva proveden je dokaz financijskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku Goranki Šmer Maraš, koja je u svom nalazu i mišljenju (list 123-136 spisa) utvrdila razliku između plaćenih anuiteta prema

predmetnom Ugovoru o kreditu i iznosa koje je tužiteljica trebala plaćati u utuženom razdoblju uzimajući u obzir početno ugovorenu kamatnu stopu i početni tečaj, te je izvršila usporedbu s provedenom konverzijom. Za svoj izračun vještak je koristio parametre početnih uvjeta kredita i to da je iznos kredita bio 88.400,00 CHF, da je početna kamatna stopa bila 4,25 %, da je početni tečaj na dan isplate kredita bio 1 CHF = 4,587528 HRK, te da je izvršena konverzija kredita.

13.1. Na temelju navedenih utvrđenja i izračuna vještak je utvrdio da razlika po osnovi preplaćene kamate i valute tijekom otplate kredita do konverzije kredita ukupno iznosi 77.321,96 HRK (Tabela br. 3 Nalaza i mišljenja), te da priznata preplata tužiteljici od strane tuženika u konverziji kredita za korištenje u otplati novog EUR kredita iznosi 25.630,23 HRK. Vještak je utvrdio da razlika između iznosa neotplaćene glavnice kredita nakon konverzije na dan 30. rujna 2015. i neotplaćene glavnice prema početnom otplatnom planu iznosi 26.399,50 HRK.

13.2. U dopuni nalaza i mišljenja (list 237-246 spisa) vještak je utvrđene preplate iskazao u valuti EUR i to preplatu s osnova promjenjive kamatne stope u iznosu od 4.591,93 EUR i preplatu s osnova promjene tečaja u iznosu od 5.670,41 EUR (ukupno 10.262,34 EUR), te je izračunao da zatezna kamata obračunata na svaki pojedinačni iznos preplate s osnova promjene kamatne stope za razdoblje do 30. rujna 2015. ukupno iznosi 3.006,43 EUR te da zatezna kamata obračunata na svaki pojedinačni iznos preplate s osnova promjene tečaja za razdoblje do 30. rujna 2015. ukupno iznosi 2.147,40 EUR, odnosno da ukupna zatezna kamata na svaki preplaćeni iznos s osnova promjene kamatne stope i tečaja i to samo na pozitivne razlike do 30. rujna 2015. iznosi 5.153,83 EUR. Ujedno je vještak razliku u nedospjelim glavnica utvrdio u iznosu od 2.523,66 EUR te preplatu koju je tuženik priznao tužiteljici u konverziju u iznosu od 3.401,72 EUR.

13.2. Sud u cijelosti prihvaća nalaz i mišljenje i dopunu nalaza i mišljenja vještaka s obzirom na to da su sačinjeni objektivno i jasno, u skladu s pravilima struke poštujući nalog zadan od strane suda, a niti parnične stranke nisu osporile matematičke izračune vještaka. Prigovori tuženika na nalaz i mišljenje pravne su prirode i detaljno su obrazloženi u ranijem tekstu pa nisu doveli u sumnju pravilnost izrađenog nalaza i mišljenja.

14. Slijedom navedenog, u skladu s pravnim shvaćanjem proširenog vijeća Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženim u odluci broj Rev-457/2025, sud je utvrdio da tužiteljica nakon provedene konverzije ima pravo samo na isplatu iznosa od 5.153,83 EUR na ime zakonskih zateznih kamata na pojedinačne iznose preplate po osnovi promjene kamatne stope i promjene tečaja, obračunatih do 30. rujna 2015. Navedene zatezne kamate pripadaju tužiteljici u cijelosti, bez umanjenja za preplatu utvrđenu u provedenoj konverziji.

15. Međutim, u skladu s navedenim pravnim shvaćanjem proširenog vijeća Vrhovnog suda Republike Hrvatske, utvrđeno je da tužiteljica nakon provedene konverzije nema pravo na isplatu glavnice iznosa preplaćenih na temelju nepoštenih i ništetnih odredaba osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF, slijedom čega glavni kondemnatorni tužbeni zahtjev nije osnovan. Naime, sklapanjem Dodatka, kojim su stranke s učinkom od dana sklapanja osnovnog Ugovora iznova uredile svoje odnose u pogledu valute obveze, kamatne stope i iznosa

preostale glavnice, prestala je obveza tuženika na povrat glavnice više plaćenih iznosa koja bi proizlazila iz čl. 1111. st. 1. ZOO/05. Svi iznosi koje je tužiteljica uplatila do obračuna konverzije uzeti su u obzir pri utvrđivanju njezinih obveza prema kreditu s valutnom klauzulom u eurima pa nisu bez pravne osnove ostali u imovini tuženika.

15.1. Stoga tužiteljici ne pripada iznos od 4.591,93 EUR po osnovi promjenjive kamatne stope, kao ni iznos od 5.670,41 EUR po osnovi valutne klauzule, sa zateznim kamatama na pojedinačne mjesečne iznose.

15.2. Tužiteljici ne pripada ni iznos od 2.523,66 EUR po osnovi razlika u nedospjelim glavnicama. Navedeni iznos predstavlja razliku između preostale glavnice utvrđene pri konverziji i glavnice koja bi na dan konverzije bila utvrđena uz primjenu početno ugovorene kamatne stope i početnog tečaja CHF. Međutim, takav izračun ne uzima u obzir pravne učinke provedene konverzije, kojom je predmetni kredit s učinkom od njegova sklapanja pretvoren u kredit s valutnom klauzulom u eurima. Tužiteljica je sklapanjem Dodatka prihvatila iznos preostale glavnice, a odredbe Dodatka nisu utvrđene ništetnima niti su na drugi način izgubile pravne učinke.

15.3. Slijedom navedenog, odbijen je glavni tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 4.591,93 EUR po osnovi promjenjive kamatne stope, iznosa od 5.670,41 EUR po osnovi valutne klauzule i iznosa od 2.523,66 EUR po osnovi razlike u glavnici, sve sa zateznim kamatama koje teku na pojedinačne mjesečne iznose od njihova dspijeća do isplate, kao i prvi eventualno kumulirani tužbeni zahtjev kojim tužiteljica zahtjeva isplatu iznosa od 14.538,11 EUR sa zakonskom zateznom kamatom od 1. listopada 2015. pa do isplate, a koji obuhvaća preplatu po osnovi promjenjive kamatne stope i valutne klauzule te razliku u glavnici, nakon uračunavanja preplate priznate konverzijom prema pravilima iz odredbi čl. 171. i čl. 172. ZOO/05.

15.4. Stoga je odlučeno kao u t. I. i II. izreke presude.

16. Dakle, prema pravnom shvaćanju izraženom u odluci proširenog vijeća Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-457/2025, zatezne kamate na pojedinačne iznose preplate po osnovi nepoštenih i ništetnih odredaba o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF, obračunate od dana plaćanja svakog pojedinačnog iznosa do dana prestanka obveze provedenom konverzijom, nisu obuhvaćene obračunom konverzije niti su uređene odredbama ZID ZPK/15. Stoga potrošaču pripadaju u cijelosti, bez umanjjenja za iznos preplate utvrđene pri konverziji, na temelju čl. 1111. i 1115. ZOO/05.

16.1. Kako iznos od 5.153,83 EUR predstavlja uglavničene zatezne kamate, na njega se, u skladu s čl. 31. st. 2. ZOO/05, daljnje zatezne kamate mogu zahtijevati samo od dana kada je sudu podnesen zahtjev za njihovu isplatu (tzv. procesne kamate). S obzirom na to da je tužitelj zahtjev za isplatu osamostaljene kamate podnio podneskom od 11. prosinca 2025., procesne kamate mu pripadaju od prvog idućeg dana nakon toga pa su na iznos osamostaljene (uglavničene) kamate u iznosu od 5.153,83 EUR tužiteljici dosuđene zatezne kamate od 12. prosinca 2025. do isplate i to po stopi iz čl. 29. st. 2. ZOO (tako i u odluci Županijskog suda u Varaždinu poslovni broj GŽ-243/2025 od 19. ožujka 2025.), dok je u odnosu na zatezne kamate zatražene od 1. listopada 2015. do 11. prosinca 2025. odbijen zahtjev tužiteljice kao neosnovan te je odlučeno kao u t. III. i IV. izreke presude.

17. Konačno, neosnovan je i tuženikov prigovor zastare. Naime, prema pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 31. siječnja 2020. zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva (slučaju kakav je i ovaj), prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO, kao posljedice utvrđenja o ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili nas drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Ako je ništetnost ustanovljena, kao u ovom slučaju, u postupku kolektivne zaštite potrošača, tada zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od (naknadnog) utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite (tako i prema objedinjenom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 31. siječnja 2022.).

17.1. Postupak kolektivne zaštite u kojem je utvrđena ništetnost ugovorenih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli pravomoćno je okončan u odnosu na tuženika donošenjem odluka Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/2013-4 od 13. lipnja 2014. (u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu) i poslovni broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. (u odnosu na valutnu klauzulu), pa do dana podnošenja tužbe u ovoj pravnoj stvari (10. lipnja 2019.) nije protekao opći zastarni rok od pet godina.

18. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 5. u vezi sa čl. 155. ZPP. Naime, tužiteljica je u pretežitom dijelu uspjela s drugim eventualno kumuliranim tužbenim zahtjevom (osim za dio zateznih kamata), dok nije uspjela s glavnim tužbenim zahtjevom i prvim eventualno kumuliranim tužbenim zahtjevom. Stoga je u skladu s odredbom čl. 154. st. 5. ZPP sud odlučio da tužiteljici pripadaju troškovi postupka u cijelosti, s obzirom da u odnosu na glavni kondemnatorni tužbeni zahtjev i prvi eventualno kumulirani tužbeni zahtjev, koji su odbijeni, nisu nastali posebni troškovi (tako i u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev 451/22 od 3. listopada 2023.). Pri tome je prilikom odmjeravanja visine troškova valjalo uzeti u obzir vrijednost predmeta spora eventualno kumuliranog tužbenog zahtjeva s kojim je tužiteljica uspjela u sporu (u iznosu od 5.153,83 EUR).

18.1. U skladu s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/23 – dalje u tekstu: Tarifa) tužiteljici pripada za sastav tužbe prema Tbr. 7/1 Tarife 100 bodova, za sastav podneska od 4. prosinca 2019., 6. studeni 2020., 19. veljače 2025. i 11. prosinca 2025. prema Tbr. 8/1 Tarife 100 bodova za svaki, za sastav podnesaka od 31. siječnja 2020. i 26. kolovoza 2026. prema Tbr. 8/3 Tarife 50 bodova za svaki, za zastupanje na ročištima od 4. lipnja 2020., 4. veljače 2025., 10. lipnja 2025., 16. travnja 2026. i 9. rujna 2026. prema Tbr. 9/1 Tarife 100 bodova za svako, za zastupanje na ročištu od 8. lipnja 2021. prema Tbr. 9/2 Tarife 50 bodova, za zastupanje na ročištu za objavu presude prema Tbr. 9/3 Tarife 50 bodova, odnosno ukupno 1200 bodova, što uzimajući u obzir vrijednost boda od 2,00 EUR (Tbr. 54. Tarife) iznosi 2.400,00 EUR, a uvećano za pripadajući PDV u iznosu od 600,00 EUR (Tbr. 46. Tarife) iznosi 3.000,00 EUR. Također, tužiteljici je priznat i trošak sudske pristojbe na tužbu u uplaćenom iznosu od 149,84 EUR, kao i trošak utrošenog predujma za vještačenje u iznosu od 571,62 EUR. U preostalom dijelu, iznad

dosuđenog, zahtjev tužiteljice za priznanje parničnog troška odbijen je kao previsoko postavljen, a odbijen je i zahtjev tužiteljice za naknadu troška sastava podneska od 17. srpnja 2019. i 19. kolovoza 2020. kojima je ista izvijestila sud o izvršenim uplatama sudske pristojbe i predujma te o zadatku vještaka, što je mogla učiniti na pripremnom ročištu odnosno prilikom predlaganja provođenja tog dokaznog prijedloga te koji troškovi nisu bili potrebni niti iz razloga što je dokaz o uplati mogao biti dostavljen i bez sastava podneska. Tužiteljici nije priznat ni trošak sastava podneska od 2. lipnja 2025. s obzirom da isti nije dostavljen u skladu s odredbom čl. 299.a st. 2. ZPP te je sve navode iz tog podneska tužiteljica mogla istaknuti na ročištu održanom 10. lipnja 2025. (trošak kojeg ročišta je tužiteljici priznat u cijelosti), kao ni trošak sastava žalbe budući da je ista odbijena kao neosnovana. Također, tužiteljici nije priznat ni trošak sudske pristojbe za presudu jer joj navedeni trošak niti ne nastaje u smislu odredbe čl. 11. t. 20. Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj 118/18 i 51/23).

18.2. Tuženiku na temelju odredbe čl. 154. st. 5. ZPP ne pripada pravo na trošak, pa je njegov zahtjev u cijelosti odbijen kao neosnovan.

U Puli 29. rujna 2026.

Sutkinja

Tamara Dagostin Mušković

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana objave presude za uredno obaviještenu stranku, a od primitka ovjerenog prijepisa iste za stranku koja nije uredno obaviještena o ročištu za objavu presude. Žalba se podnosi ovom sudu pismeno u tri istovjetna primjerka, a o žalbi odlučuje nadležan županijski sud.

Dostaviti:

1. tužiteljici po pun.
2. tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-3088d-dc4fe**

Kontrolni broj: **06b9a-5d99f-e2e50**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Puli - Pola** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.